ČERNÉ LŽI

ALESSANDRA TORRE

ČERNÉ LŽI

ČERNÉ LŽI

ALESSANDRA TORRE

FANTOM Print / Mystery Press

Copyright © 2014 by Alessandra Torre
Translation © Petra Kubašková, 2015
Photo on Cover © Jakub Jíra, 2015
Cover © Jan Matoška, 2015
Czech Edition © FANTOM Print, Ostrava 2015

ISBN 978-80-7398-759-6 (PDF FANTOM Print)
ISBN 978-80-88096-06-1 (PDF Mystery Press)

Tuto knihu věnuji:

Wendy Metzové
SueBee – Dej mi alfa samce!
Keelie Chatfieldové
Karen Lawsonové
Marion Archerové

Setrvávaly jste s touto knihou od chvíle, kdy byla hotová jen zpola a roztříštěná až hrůza. Díky za noční hovory. Zaobírání se těmito stránkami. Díky za to, že jste poukázaly na slabiny a nechaly se unést silnými okamžiky. Bez vás by tato kniha vypadala úplně jinak.

Prolog

Sledovala jsem Mollyin byt v oranžovém městském domě ve středozemním stylu, se závěsnými květináči plnými sytě růžových ibišků. Stál tu i jeho džíp, zablácený prototyp americké mužnosti v moři cizích aut. Uběhlo dvaadvacet minut od chvíle, kdy vešel dovnitř s rukama vraženýma do kapes a skloněnou hlavou. Šel zcela automaticky, jako by tu trasu absolvoval už stokrát.

Ťukala jsem světlounce růžovými nehty o řadicí páku. Na chviličku jsem zavřela oči a nechala se ovívat vánkem z klimatizace. Za hodinu jsem měla domluvenou masáž, takže tahle situace se musela rychle vyřešit, jinak přijdu pozdě na rande s Robertinýma rukama.

Nějaký pohyb, v pravém horním bytě. V jejím bytě. Rozletěly se dveře, Leeova hlava se rychle pohybovala otevřenou chodbou, kousek za ní blond vlasy, následovalo tahání za jeho košili, divoká gestikulace pažemi. Uměla jsem si živě představit, jaká slova jí tryskají z úst. *Lee, nechoď. Lee, není to tak, jak si myslíš!* Zajímalo by mě, zda padlo i slovo „miluju“, jestli se jejich vztah dostal až sem.

Zmizel na schodiště. Naklonila jsem se a litovala, že nemám nějaký drink, něco, co bych mohla otevřít a oslavovat, když moje snahy přinesly ovoce. Muselo to klapnout; tohle se muselo stát. Ona ho nesměla mít; patřil mně.

Jeho hlava se objevila mezi auty a cestou k džípu mu bylo vidět do obličeje. Ztuhlá tvář, tvrdé rysy, které jsem u něj sice ještě neviděla, ale i tak jsem jim dobře rozuměla. Byly pevné. Rozhodné. Rozrušením jsem zaťala ruce v pěst a sledovala její tvář, na niž se mi teď naskytl pohled: flekatá, s očima vyvalenýma. Její ústa se rychle pohybovala a obrovská ňadra se vzedmula, jak něco vykřikla a chytila ho za

ramena. Chtělo se mi stáhnout okénko, jen na tenkou škvírečku, abych slyšela, co si říkají, a vychutnala si tenhle okamžik o trochu déle.

To je ono. Hezky se otoč, krasotinko, a koukej se klidit od toho muže. Už se nebude dotýkat tvojí tváře. Už se nebude milovat s tvým tělem. Je můj. Tvoje místo obsadím já.

Dívala jsem se, jak nastoupil do auta a práskl dveřmi, až Molly nadskočila. A potom s definitivním skřípěním pneumatik – s tím nejlahodnějším zvukem na světě, který předčil všechny mé představy – odjel a ona zůstala stát na prázdném parkovišti, černá řasenka se jí roztékala po tvářích, a vykřikla tak hlasitě, že to proniklo i skrz moje tmavá okénka.

Vítězství je moje. Zakřenila jsem se, v duchu si sama se sebou plácla a nastartovala mercedes. Vyjela jsem na silnici a zamířila na jih. Možná že se po masáži stavím u svého přítele v kanceláři. Možná mu vezmu nějaký sendvič. Oslavím triumf s druhým mužem ve svém životě.

Jen do toho. Odsuďte mě. Nemáte ponětí, co moje láska obnáší.
Miluju dva muže. Spím se dvěma muži.
Jestli si myslíte, že tenhle příběh znáte, tak jste na omylu.

První část

Toto je milostný příběh, ale nečte se snadno.

1

Můj život byl vždycky předem naplánovaný. Myslím, že moji rodiče ten plán stvořili ještě předtím, než mě počali. Vtloukali mi jej do hlavy neustálým napomínáním a dáváním dobrých příkladů. Vyrostla jsem ve vatě a čekalo se ode mě, že budu dělat všechno a zároveň nic. Vyžadoval se ode mě vynikající prospěch ve škole, i když bylo jasné, že pracovat nikdy nebudu. Prestižní univerzita byla povinná, ovšem jen proto, že právě tam jsem si měla najít manžela. Mít nadváhu nepřipadalo v úvahu, protože to by byla ostuda, ale nesměla jsem ani moc vystavovat figuru, jelikož to by bylo nepatřičné.

Plán byl jednoduchý. Získat vážený titul a zároveň se nechat uplácat do dokonalé ženušky. Rychle se vdát. Podporovat manžela a věnovat se vhodným zájmům, jako například charitě a péči o domácnost.

Ten plán se mi nikdy nelíbil. Mařila jsem ho mnoha pasivně agresivními způsoby. Již v raném věku jsem se naučila maskovat zradu rozkošným úsměvem a nevinnou fasádou. V očích rodičů jsem se chovala vzorně. Dělala jsem jim radost. Vyrůstala v ženu hodnou jejich DNA. Ve skutečnosti ta vzorná holčička jen vyčkávala a vše si pečlivě připravovala na onen zásadní okamžik: pětadvacáté narozeniny.

Před osmi lety

Dvacet pět svíček. Bylo k smíchu, že jsem stále dostávala narozeninový dort; s touhle tradicí se mělo přestat předtím, než jsem dosáhla plnoletosti. Přesto ho teď matka nesla v rukou. Matka, dokonalý předobraz mé budoucnosti, pokud ta budoucnost skýtala botox a výplně, napja-

té rty a příliš vytrhané obočí. Usmála jsem se, protože se to ode mě očekávalo. Nechala jsem je zazpívat, i když otcův hlas ztichl po prvních několika slovech, protože ho vyrušil zvonící telefon. Usmála jsem se, aby mě mohla vyfotit, sfoukla jsem svíčky a schválně nechala tři hořet, přičemž jsem koutkem oka sledovala matku, která sice zamžikala očima, její strojený úsměv však zůstal pevně na svém místě.

Nakrojila dort, naservírovala mi ten nejmenší možný kousíček ukrojený z prostředku, dál od dekadentního kraje, a nad stolem zavanula vůně Chanelu číslo 5. Pak jsme jedli ve třech, rozsazeni u stolu pro dvanáct lidí, a jediným zvukem v pokoji bylo cinkání stříbra o porcelán. První vstal otec, nechal svůj talíř ležet a políbil mě do vlasů. „Všechno nejlepší k narozeninám, drahoušku."

A pak jsem zůstala o samotě s matkou a začal výslech.

„Scházíš se s někým?" Odložila vidličku. Odsunula téměř nedotčený kousek dortu a ostrým pohledem na můj talíř mi dala najevo, že bych ji měla napodobit.

„Ne." Usmála jsem se tak, jak mě to učili. Vždy s úsměvem. Za úsměvem se dají skrýt city.

„Proč ne? Je ti pětadvacet. Zbývá ti už jen pár dobrých let."

„Jsem šťastná, matko. Brzy si někoho najdu."

„Myslím, že bys mohla znovu zauvažovat o Jeffu Rochesterovi. Chodila jsi s ním skoro dva roky." Čtyři měsíce. Čtyři měsíce, které jsme natáhli na dva roky, aby moji rodiče byli spokojení a jeho homosexualita zůstala tajemstvím.

„Slyšela jsem, že Jeff má nějakou známost. A navíc mezi námi opravdu nebyla žádná chemie." Znovu jsem si vložila do úst kousek dortu a užívala si bolestného výrazu v jejích očích, když jsem jej polkla.

„Chemie není podstatná. Je z dobré rodiny – zaopatří tě."

Bohatě si vystačím se svěřeneckým fondem. Nepotřebovala jsem vztah bez chemie, vězení, které namaluje úsměv na mé šílenství a dožene mě k předčasné depresi a užívání léků. Ale o fondu jsem mluvit nechtěla. Tahle oslava za hodinu skončí a já potom zamířím rovnou do banky.

„Janice Wilkinsová tě prý v centru viděla pracovat. Prosím tě, řekni, že to není pravda."

Usmála jsem se. „Mám přece titul z kvantitativních věd. Není snad tak absurdní, když se rozhodnu ho nějak zužitkovat. Dělám konzultantku pro lékařskou firmu. Dohlížím na testy Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv."

„Prosím, nedělej to. Práce působí stres, ze kterého předčasně zestárneš. A zbývá ti už jen –"

„– pár dobrých let," dořekla jsem za ni a snažila se o povznesený tón. Znovu jsem si kousla dortu. Vyškrábala jsem z talířku veškerou polevu a strčila vidličku do pusy. Chvíli jsem ji cucala a zavraždila tak maličký kousíček matčiny duše.

„Tolik jsme se snažili, abys měla dobrý život."

„Vždyť mám. Je báječné, co všechno jste pro mě udělali, a já jsem velice šťastná."

„Co třeba Ned Wimble? Slyšela jsem, že mezi ním a tou dědičkou Avonu to skončilo."

Odložila jsem vidličku, stiskla pod stolem ruce a usmála se.

Za několik hodin jsem opustila dům rodičů s pytlem dárků v kufru auta. Kašmírový svetřík. Safírové náušnice od otce. Paperback od J. D. Robbové, dárek od Becky, naší služky, která o mně věděla víc než oba rodiče dohromady. To ona po mně vytřela pozvracenou koupelnu, když jsem se ještě jako puberťačka opila a nezvládla to. Vyhazovala kondomy, krabičky od antikoncepce, lahve od vodky. To ona mě držela, když jsem v patnácti měla poprvé zlomené srdce kvůli Mitchi Brokeretchovi, který si nezasloužil moje panenství, natož moje slzy.

Můj skutečný dar neležel v kufru. Spočíval v nadcházející schůzce, v papírech ke svěřeneckému fondu založenému před mými prvními narozeninami. Na společném účtu na mě čekalo dvanáct milionů dolarů, na které jsem více než deset let koukala z dálky. S touhle schůzkou a dokumenty, jež jsem tam měla podepsat, se osvobodím od rodičů, jejich očekávání a požadavků, které posledních dvacet let držely tyhle peníze nad mou hlavou. Přijela jsem do advokátní kanceláře

a o třicet minut později jsem vyšla ven jako svobodná žena. Při odchodu od Jacksona & Scottsdalea jsem si dovolila malý úsměv – opravdový. A jakmile jsem vstoupila do banky a převedla fondy na účet depozit peněžního trhu, který byl výhradně na mé jméno, dopřála jsem si úsměv od ucha k uchu.

A pak už jen svoboda. Byl to zatraceně dobrý pocit. Stáhla jsem střechu svého kabrioletu a křičela do větru. Oslavila jsem večer s jedním z poslíčků v našem bytovém domě – jednadvacetiletým klukem, který zvládl jen pět šťouchů, ale zato přinesl trochu kvalitní trávy a smál se mým vtipům.

Byl to smutný začátek mého nového života.

2

Před třemi lety

Prvních dvacet let jsem strávila plánováním a vyhlížením chvíle, kdy se konečně vymaním z tohoto životního stylu. Odhodím sáčko a dobré způsoby a vrhnu se do života po hlavě. Budu tančit ve světle měsíce. Kouřit doutník. Projedu se na motorce a zamiluju se z jiného důvodu než kvůli společenskému postavení. Měla jsem romantické představy, jak budu obsluhovat v restauraci, projedu stopem celou Ameriku, budu se líbat s cizím chlapem, okusím příval neznámých příležitostí. Nenáviděla jsem každičký kousek svého okolí a toužila po útěku. Chtěla jsem dát vale slavnostním večeřím, zakořeněnému pohrdání druhými a kriticky povytaženému obočí. Chtěla jsem to mít jako ve filmu: *a žili šťastně až do smrti.* Rodinu, která bude trávit den společně a jíst u kulatého stolu. Chtěla jsem zavítat do světa, kde matky objímají dcery, které si udělaly modřinu, a utěšují je, když první rande skončí fiaskem. Moje sny byly barvité, plné fantastických představ, v nichž byla moje budoucnost stejně jasná jako minulost. V den svých pětadvacátých narozenin jsem se cítila svobodná. Plná naděje a nových možností. První den zbytku mého života.

Jenže pět let nato jsem byla pořád na stejném místě. Prožila jsem pár divokých nocí. Šoustala s cizími chlapy, co měli na rukou mozoly. Navštívila jsem 7–Eleven[1] a koupila si hot dog. Jela jsem do Tijuany na dost dlouho, abych pochopila, že se tam nikdy nevrátím. A potom jsem se jako stěhovavý pták vrátila do tohoto světa. Zahnízdila jsem

[1] Řetězec večerek (pozn. překl.).

tu, aniž bych si to uvědomila. I po pěti letech jsem pořád byla obklopená lidmi z mládí. Známými, kteří nebyli mými přáteli. Večírky, na nichž se všichni usmívají, ale nikdo se nebaví. Světem, kde se život rovná neustálému závodu, při němž se všichni chtějí trumfnout. Kde je královna plesu pořád kráva, kterou nikdo nemá rád, ale všichni se k ní slétají jako supi na mršinu. Potřebovala jsem z toho života uniknout, najít něco jiného, prošlapat si vlastní cestičku, jenže bylo těžké uprchnout z jediného světa, který jste kdy poznali.

Na prahu za mnou se objevil muž s čepičkou řidiče v ruce a podíval se mi v zrcadle do očí. „Až budete připravená vyrazit na tu akci, čekám vpředu, slečno Fairmontová."

„Děkuji. Za chviličku tam budu."

Kývl a odešel a já se znovu podívala do zrcadla. Hnědé oči lehce orámované čokoládovými stíny. Dost make-upu na to, aby se skryly chyby, ale ne víc. Vkusné, ne laciné. Matka mě dobře vycepovala. Dívala jsem se do vlastních očí a hledala toho člověka, který je uvnitř. Zrcadlo ukazovalo ženu, kterou ze mě vychovali. Decentní, avšak zároveň důmyslné šaty. Naleštěný exteriér od hlavy k patě. Dívala jsem se na svou schránku a přemýšlela, proč se z ní nevyklubu. Dnes v noci se konal dobročinný ples pro organizaci blízkou mému srdci. Tuhle důležitou událost jsem si nesměla nechat ujít. Možná, že zítra bych mohla otočit list. Přejela jsem rtěnku bezbarvým leskem na rty a vyhnula se svým očím v zrcadle.

„Brant Sharp."

„Layana Fairmontová."

„Líbí se mi vaše vlasy."

„Nejsem prostitutka."

Jeho ústa se nezměnila, ale oči roztály. „Ten fakt dokážu přehlédnout."

Pět vět našeho setkání, pronesených dvě hodiny po začátku dobročinného plesu. Jak neromantické. Odvážnou odpověď jsem připisovala alkoholu, přesněji dvěma vypitým sklenkám vína. Merlot maličko mírnil odpor, který jsem k sobě cítila.

Podal mi ruku a já s ní potřásla a přitom zkoumala muže, jehož jméno jsem poznala v okamžiku, kdy sklouzlo z jeho úchvatných rtů. Pídila jsem se po něm – i když nijak urputně – od chvíle, kdy jsem se začala angažovat u Americké mládeže bez domova.

Brant Sharp. Génius. Miliardář. Dobrodinec.

Vypadal ještě líp, než jsem si ho představovala na základě maličké fotky otištěné v novinách, kde jeho obličej nebyl úplně zřetelný. To bylo vůči tomuto muži určitě nespravedlivé, protože by zasloužil fotku na titulce *GQ*. Co mě však překvapilo, byla intenzita, s níž se na mě díval. Jako na problém, jehož řešení hledá přímo v mé duši. Taky se zdálo, že je nadmíru okouzlený mými vlasy, protože mi každou chvíli místo do očí koukal na ty toulavé prameny.

Ten fakt dokážu přehlédnout. Zasmála jsem se té odpovědi a jemu se to zřejmě líbilo, protože mu trošičku zacukalo v ústech. Nebyl to vyloženě úsměv, ale skoro. Pro mě, která brala úsměvy jako maskované emoce, to byla osvěžující změna.

„Ráda vás poznávám. Velice fandím vaší práci pro AMBD." Americká mládež bez domova byla jediným pozůstatkem otravné výchovy mé matky – do téhle charity mě natlačila už v raném věku, ale nakonec mě to chytilo za srdce a už nepustilo.

Jakýkoli náznak úsměvu teď zmizel. „Nenazval bych to prací. Moje kancelář jim vypíše šek, tím to končí."

„Peněžité dary znamenají mnoho." Nazvat jeho příspěvky „peněžitým darem" bylo slabé slovo. Já jsem minulý rok osobně darovala půl milionu dolarů, což je šest procent z ročních příspěvků. Jeho šek pokryl devadesát dva procent. Díky tomu byl jmenován čestným předsedou správní rady, ačkoli se v zařízení nikdy neukázal, stejně jako na setkáních představenstva. I k nám se doneslo, co se o našem čestném předsedovi proslýchá, a taky jsme to probíraly při družných hovorech nad kávou a koblihami. Beth Hortonová, sedminásobná matka s jazykem jako břitva a permanentně nakyslým výrazem v obličeji, vyjma chvilek, kdy mohla šířit drby, mi prozradila, že tenhle chlápek využívá eskort servis.

„Měl jich už stovky," svěřila mi na jedné z loňských schůzek a nacpala si jednu celou pocukrovanou koblihu do pusy. Se zájmem jsem ji sledovala, zaujatá představou, že se zalkne, stejně jako diskuzí o Sharpově sexuálním životě. „Bratr mého šoféra je vrátný v budově v centru, kde má Sharp byt, a říkal, že prý se tam ty holky střídají jak na běžícím pásu." Kývla jsem a věřila těm slovům jen z poloviny. Tím se vysvětlovalo, proč ho nikdy nevyfotili s žádnou ženou. Ten muž evidentně s nikým nechodil, což přivádělo ženské ze San Francisca k šílenství, a tu a tam se vynořily klepy o tom, že je gay. Jenže tyhle klepy měly krátké nohy, protože příliš mnoho žen, které se s ním setkalo a pracovalo pro něj, je vyvracelo. Představa prostitutek se mi líbila, stejně jako představa, že si vezme ženu do soukromí svého bytu a rozpoutá tam s ní peklo.

Peněžité dary znamenají mnoho. Na tuhle poznámku nereagoval, a tak mezi námi zůstala viset. Napila jsem se šampaňského. „Překvapuje mě, že vás tu vidím."

„Pročpak?" Jeho laserový pohled mě znervózňoval. Když se na vás díval, jeho pohled byl naprosto pevný a vy jste nepochybovali, že vás bude poslouchat a patřičně vaše slova vyhodnotí. Snažila jsem se uvolnit, jenže jsem byla nesvá z toho, že bych měla odpovídat inteligentně, a stejně tíživé bylo i vědomí, že jsem ve společnosti brilantního mozku. Jako žena jsem nikdy nepovažovala inteligenci za sexy, a to díky čtyřem letům ve Stanfordu, hnízdě šprtů, které mě z tohoto omylu vyvedly. Ovšem tenhle muž… možná to nebylo jeho inteligencí. Možná to bylo kombinací inteligence, sebejistoty a zájmu, smíchaných v luxusně vyhlížející sklence na martini.

Pokrčila jsem rameny. Dala jsem si další doušek na kuráž. Škoda, že jsem neměla nic silnějšího než šampaňské. Všimla jsem si, že se přiblížil, a popadla mě nepřirozená touha naklonit se k němu a přivonět si. Zariskovat, chytit ho za klopy smokingu a přitáhnout si ho blíž. Pořád by neuhnul očima? Couvnul by? Nebo by mě zatáhl někam stranou a ošukal mě do bezvědomí? Moje někdejší lehkomyslnost a sebejistota byly v přítomnosti tohoto muže značně oslabeny.

Polkla jsem. Snažila jsem se opět soustředit na konverzaci. „Nikdy jste se nezastavil v kampusu. Ani se nezúčastnil schůzky představenstva. Zkrátka jsem si myslela, že vynecháte i jarní dobročinný ples."

„Na seznamu hostů je Thomas Yand. Doufám, že si s ním budu moci promluvit. Vyhýbá se mým telefonátům."

„Ahaaa…" Přistoupila jsem blíž. Ztišila hlas. „Takže tohle je past."

„Tohle byl plán. Uvítal bych nějakého komplice." Laškovně povytáhl obočí a každý kousek ženské, který ve mně byl, se teď postavil do pozoru.

Ne, gay rozhodně není. Už jsem chápala, proč ho jeho zaměstnankyně tak horlivě brání. Já s ním strávila dvě minuty a během toho jsem se už devětkrát zachvěla vzrušením. Polkla jsem a nasadila odměřený výraz. „Co máte za lubem?"

Žádného komplice nepotřeboval. Byl jedním z nejbohatších mužů na světě. Ve světě technologií byl stejně mocný jako Bill Gates. Své role jsme však hráli dobře. Flirtovali jsme nad sýrovými mísami a šeptali si nad šampaňským. Spikleneckými úsměvy oslavili okamžik, kdy se nám povedlo zahnat Yanda do úzkých – já z jedné strany, Brant z druhé. Oni dva se pustili do hovoru a já se odebrala pryč. Šla jsem na opačnou stranu sálu, kde se mě zmocnila Anne Watersová, peroxidová blondýna s velikostí DD, z prstů si olizovala krabí pěnu a obšírně mi vyprávěla o svých nákupech ve městě. Zdvořile jsem přikyvovala, ale v myšlenkách jsem utíkala jinam a každé olíznutí prstů téhle rádoby dámy mě utvrzovalo v odhodlání žít jinak. Po očku jsem mrkla na Branta a viděla, jak naprosto soustředěně přikyvuje Yandovi.

V mém nitru se zableskla jiskřička touhy, přitažlivosti, která mě samotnou zaskočila. Tušila jsem, že budu mít z toho muže respekt – bylo by nemožné nerespektovat někoho, kdo má dvakrát vyšší IQ než já, a jehož každoroční finanční dary fungovaly jako krev, díky níž tlouklo srdce charity v našem městě – ovšem také jsem předpokládala, že kdyby se mi někdy podařilo na něj narazit, nebude se mi líbit.

Důvod číslo jedna: byl pohádkově bohatý, žil tímhle stylem od raného mládí a každý den jeho dospělosti mu podstrojovali a podlézali. Tohle byl osvědčený recept na kreténa.

Důvod číslo dvě: byl neskutečně inteligentní. Čekala bych, že jeho ego se bude rovnat jeho intelektu a výsledkem bude nabubřelý, arogantní exot. Takový, který bude očekávat podřízenost v podobě zbožné úcty. Který bude chrlit suchá fakta a přitom mi zírat do výstřihu.

Co jsem však nečekala, bylo všechno, čím byl. Jeho tichou sebejistotu. Skromnost. Krásu. Intenzivní, nepředstíraný zájem.

Na chvíli odhlédl od Yanda, podíval se na mě a jakmile se naše pohledy setkaly, okolní svět zmizel. Uhnul očima a já sledovala, jak natahuje ruku, ledabyle si s Yandem potřásá na rozloučenou, zdvořile se na něj usmívá a vydává se směrem ke mně. Naše oči se opět setkaly a já od něj nemohla odtrhnout pohled, přestože jsem chtěla. Jen jsem sledovala, jak se ke mně blíží ladným krokem. Pak už stál přede mnou, jeho oči se usmívaly a já se snažila neomdlít.

V jeho přítomnosti konverzace umlkla. Když jsem si uvědomila nenadálé ticho, podívala jsem se na Anne. „Omluvte mě, prosím," zamumlala jsem a využila příležitosti prchnout. Brant mi vysunul židli a zdvořile kývl ostatním dámám u stolu. Bystrý zrak přítomných matrón sledoval každý pohyb, takže připomínaly hejno supů očekávající hostinu. Položil mi ruku na záda a nasměroval mě k zadním dveřím.

„Děkuji za pomoc," řekl tiše a mírně ke mně naklonil hlavu.

„Díky, že jste mě zachránil před těmi ženami," zašeptala jsem a nonšalantně se usmála na kolemjdoucí Noru Bishopovou, která podle mě strávila velkou část devadesátých let na zádech pod mým otcem.

Ke dveřím to bylo dvanáct kroků. Dvanáct kroků, během nichž jsem si uvědomila, jak moc toho muže chci. Vzpomínala jsem na to, co se o něm říká – na prostitutky –, a potom se jeho ruka posunula z mých zad na loket, jemná, ale naléhavá. Zdvořile si mě podmaňoval. A já chtěla víc. Potřebovala jsem víc. Potom jsme se ocitli venku, na balkoně a sami. Byla teplá letní noc a foukal vlahý větřík vonící oceánem a létem. Jeho ruka pustila můj loket a já mohla chviličku uvažovat racionálně.

Opřela jsem si lokty o drsný okraj balkonu a škrábavý beton byl jakousi uklidňující protiváhou zhýčkaného bohatství. Tohle všechno je jen naoko. Strávili jsme celý rok vybíráním peněz pro děti, které by se rozplakaly při vidině nových tenisek, ale pak jsme neváhali vyhodit sto tisíc dolarů za jeden večírek. Otočila jsem se a ohlédla se zpátky na prosklenou stěnu, klenoucí se do výšky tří pater a odhalující celý ten ansámbl v jeho falešném lesku. Potom jsem se podívala na Branta, pohledného elegána v černém smokingu, obraz, který zapadal do tohoto světa, a zároveň se pojil s mužem, kterého jsem za ním cítila. „Stálo to za to?“ Kývla jsem směrem k večírku a znovu na něj pohlédla, na jeho silný profil, oči upřené k obzoru, dramatické stíny v jeho tváři způsobené mihotavým světlem venkovních luceren. „Být mezi těmi supy kvůli možnosti odchytit Yanda?“

„V okamžiku, kdy jsem vás uviděl, mi to za to stálo.“ Tichá slova. Dramatický účinek.

Usmála jsem se, stoupla si na úzkou římsu, z níž jsem se mohla vyklonit z balkonu a nechat si ovívat tvář větrem. „Vždyť mě neznáte, Brante.“ *Já sama se neznám.*

„To je pravda,“ pronesl mírně, jako by tomu nepřikládal žádnou váhu.

Otočila jsem se a sledovala ho. Viděla jsem klid v jeho tváři. Byl vyrovnaný, neústupný. Jako by mu nezáleželo na tom, zda mě přitahuje, což bylo způsobeno buď sebevědomím, nebo mu bylo jedno, jestli se ještě někdy uvidíme. Sebejistota mi byla sympatická, v tom druhém jsem však viděla problém. Nebyla jsem zvyklá na odmítnutí, prohru a představu, že mě někdo odloží, protože mě nechápe. Nevěděla jsem, kdo jsem, co chci, ale věděla jsem, že jsem žádoucí. Sebedůvěra mi rozhodně nescházela. Polkla jsem neznámé semínko nejistoty. „Pojďme odsud.“

Otočil hlavu. S rukama v kapsách přistoupil blíž, takže jsem ucítila jeho kolínskou, drahou vůni, která mi evokovala jachty a doutníky. „Kam chcete jít?“

Otočila jsem se vpřed, zavřela oči v oceánském vánku a vydechla. „Prostě pryč.“